

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ

ΝΕΑ ΕΙΣΟΔΙΑ

Ἐκύλαγε ἡ ζωὴ μου σὰν τ' ὀλόφεγγο
νερὸ τοῦ καταρράκτη στὰ λαγκάδια,
ἔπλεξε τῶν ὄνειρων τοὺς ἰστούς
κ' ὕφαινε τῆς Μαγείας τὰ ὑφάδια.

Καὶ μεσ' τὸ πάθος τὸ τρανὸ, τρανότερο
κ' ἀπὸ τὴ δύναμη, ἀπ' τὴν ἴδια τὴν ὀρμὴ μου,
πετώντας ἀπ' τὰ πράγματα ψηλότερα,
ἔσερνα σκλάβα καὶ τὴ θέλησή μου.

Καὶ κυνηγώντας τὸνειρο στὸ Σύννεφο,
ὅμως μεθοῦσα σὰν μὲ θεία οὐσία
καὶ κάτω ἄς ἔβραζε ἡ ζωὴ στὸ χόχλασμα,
ποῦ σμίγουνε τὰ πλήθια τῆς στοιχειᾶ.

Ἐμπαινα στὴ ζωὴ ζητώντας ἔρωτα
σὲ κάθε μου στιγμή, σὲ πᾶσαν ὥρα·
μύριες ἐγύρευα ἀγκαλιές ν' ἀνοίγουνε
σ' ὅποια ταξειδευτὴς ἔφτανε χώρα.

Κῦμα εὐφροσύνης ἡ ψυχὴ ξεχειλίξε
κ' ἤθελε στὴν ὀρμὴ νὰ συνεπάρη
κάθε ψυχὴ, ποῦ γροῖκαγε τὰ νειᾶτά της
ἄτι, ποῦ γαῦρο σπάει τὸ χαλινάρι.

Καὶ στὸ μεθύσι τοῦ ἔρωτα τὴ σκέψη μου
τὴν εἶχα μεσ' τὴ Λήθη παραδώσει
καὶ δὲν τὴν ξύπναγε τὸ πλήθος, οἱ ἄνθρωποι,
ποῦ τὰ κορμιά τους εἶχανε μετώση.

Ἄπραγος...ὡς ποῦ τ' ὄνειρο ἔφτερουύγισε
καὶ βγήκα ἀπὸ τὴν πόλι στὸν Ἀέρα
κ' ἔτρεξα στῶν βουνῶν τὲς κορυφές
κ' εἶδα μὲ μάτι νέο τὴν Ἡμέρα.

Καὶ μπῆκα κάλλι μὲς στὴν πόλη ἀλλοιώτικος,
μὲ τὸ κεφάλι ἀνθοστεφανωμένο,
καὶ νέους χυμούς, καθάριους νοιώθω μέσα μου
Καὶ μὲ πλατύτερη πνοὴ ἀνασαίνω,

Κι' ἀντίκρισα τὸν ἄνθρωπο στὴ μοῖρά του
σκυμμένο, λυγισμένο σὰν ἀτσάλι
καὶ ὕλιβερό τὴν ὑπαρξή του, ἀφτέρωτη,
νὰ κυνηγᾷ τὸ Σύννεφο στὴν Πάλη...

ΡΩΜΟΣ ΦΙΑΥΡΑΣ

Ο ΣΩΚΡΑΤΑΚΙΑΣ

Παλιὸ γνῶριμο εἴμαστε μὲ τὸ Σωκρατάκι. Μι-
κρὸς ὡς ὀχτῶ χρόνων, ἔξυπνος καὶ γελαστός, πάντοτε
μὲ χαιρετοῦσε μ' ἕνα:

—Καλημέρα Κυρία.

—Καλημέρα Σωκράτη.

—Ἄν θέλεις μοῦ δίνεις καὶ καμμιά παντάρια, γιὰ
τίποτα βάλους.

—Νὰ σοῦ δώσω.

Καὶ τοῦ ἔκκανα χιλίες ἐρωτήσεις γιὰ τὰ πιὸ τιπο-
τένια πράματα. Κ' ἐκεῖνος μούλεγε ὅτι τοῦ κατέδαινε
στὸ κεφάλι. Κι' αὐτὸ εἶπν ποῦ μ' ἄρεσε.

Τὸν εἶχιν πάρει τὸν ἔρημο ἀπ' τὸ βρεφοκομεῖο καὶ
δεχότανε γι' αὐτὸ—μὲ τὸ παραμικρὸ—τὴ χραχαχηρι-
στικὴ βροσιὰ ὅλων τῶν παιδιῶν τῆς γειτονιάς.

Τὸν ἔχασα μιὰ μέρα, κ' ἔμαθα πῶς πῆγε στὴ
Θεσσαλονίκη, μὲ τὴ μάνα του, καὶ τὸν πατέρα του.

Σὲ κνένα χρόνο νάτος πάλι. Δὲν τὸν γνῶρισα γιὰ τὴ
εἶχε μεγαλώσει, φοροῦσε κ' ὄλας μιὰ μικρὰ μύρη
μπέριτα, ποῦ τοῦ σκέπαζε καὶ τὰ πόδια.

—Ψίτ...Καλημέρα! μοῦ φώναξε γιὰ τὴ καθόμουνα
ἀφηρημένη στὸ παράθυρο, καὶ δὲν τὸν εἶδα ποῦ στά-
θηκε ἀποκάτω.

—Μπὰ ὁ Σωκράτης!

—Ἐγὼ ὄλος κ' ὄλος. Κι' ἄφησε χάμω ἕνα μπόγγο
ποῦ κρατοῦσε στὸ χέρι.

—Πότε γύρισες;

—Ἐχω μερικὲς ἡμέρες.

—Καὶ τί βλέπω; Τώρα ποῦ κλακκικιτῶναι ὄλας
καὶ μπέριτα!

Γέλασε.

—Μοῦ πλένει ἡ μητέρα μου, τὸ πουκάμισο μου καὶ
τὸ βρακί μου, γι' αὐτὸ τὴ φοράω. Μοῦ πέφτει μακριὰ
γιὰ τὴ εἶναι τῆς θεῆς μου.

—Τί φορᾷς ἀπὸ μέσα;

—Τί φοράω! Τὸ Σώβρακο.

Κι' ἀνοίξε τὰ χέρια του κρατώντας τὲς δύο ἄκρες
τῆς μπλερίνας, σὰν πουλὶ τὰ φτερά του, κ' ἀμέσως
τὰ κατέβασε κ' ἔκλεισε ἡ μπλερίνα.

Εἶτανε ξυπόλυτος καὶ γυμνός, μόνο μὲ τὸ κοντὸ
ἀλαντζαδένιο σώβρακο δεμένο μὲ σκοινὶ γύρω στὴ
μέση. Ἀδύνατος καὶ μαῦρος.

—Πέρασες ὄρα καὶ στὴ Θεσσαλονίκη τὸν ἐρώτησα
πάλι.

—Ὅχι μ' ἄρεσει πιὸ καλὰ ἢ Ἀθήνα.

—Τί εἶδες ἐκεῖ;

—Τὸ Λευκὸ Πύργο. Δὲν τὸν ξέρεις;

—Ὅχι.

—Εἶναι ἕνα μεγάλο σπίτι ἄσπρο. Εἶκοσι φορὲς σὰν
κι' αὐτὸ ποῦ κάθισαι. Ἀλήθεια μὰ τὸ σταυρό.

—Σὲ πιστεύω.

—Μεγάλο! Κ' ἔχει σκάλες, σκάλες, σκάλες!

Κι' ἀνεβαίνουνε καὶ στρίβουνε, κ' ἀνεβαίνουνε καὶ
στρίβουνε, κ' ἀνεβαίνουνε! Λαχανιάζουνε οἱ ἀνθρώ-
ποι ἀπ' τ' ἀνέδαγμα. Τοὺς πιάνει φρούσκωση...

—Καλά.

—Κι' ἀνεβαίνεις πρώτα στὸ μεγάλο πύργο, κ'
ἔπειτα ἀνεβαίνεις στὸ μικρό. Κ' εἶναι ἀψηλακὰ. Κι'
ἀποκαὶ πέρα ρομάντζα, βλέπεις ὅλη τὴν Ἀθήνα.

—Τί ἄλλο εἶδες;

—Τὸ ξέρεις μὲ θάλασε σκολεῖο, μοῦ εἶπε μὲ ὕψος
χαῦθευτικό καὶ κουνηστό—Καὶ εἶχαμε δασκάλους,
θρανία καὶ πλάκες. Μ' ἔδγαλε ὅμως ἡ μητέρα μου
γιατὶ—Δὲν ξέρω γιὰ τὴ. Κι' εἶταν ὅλα πλοῦσια τὰ